

“Els relats curts tenen una potència que un capítol d’una novel·la no pot igualar”

ENTREVISTA A

Xavier Lluís. Bibliotecari tortosí i autor del recull de relats ‘Les vides excepcionals dels passatgers’

Tortosa Roser Regolf

No heu imaginat mai la vida d’una persona que viatja al mateix vagó que vosaltres? El bibliotecari i documentalista Xavier Lluís (Tortosa, 1993) creu que és una de les situacions més excitants i efímeres que es poden experimentar i, a partir d’estes casualitats, crea vides a mida per a aquells passatgers amb qui ha coincidit. Dotze històries per a dotze personatges que conformen *Les vides excepcionals dels passatgers* (Edicions Baleària), una obra que ha resultat guanyadora del III Premi Vila de Porreres.

Pregunta: *Les vides excepcionals dels passatgers* és la teua òpera prima. Com comences a gestar-la?

Resposta: Jo sempre havia escrit relats curts, però l’obra en si va nèixer quan vaig adonar-me que en tenia alguns de guardats que es podien allargar i fins i tot crear un fil invisible entre ells. Per tant, a ‘Les vides excepcionals dels passatgers’ hi ha relats escrits entre el 2016 i el 2018, dos anys que m’han servit per anar traient, posant i modificant coses, i que al final m’han portat a unir-los sota un mateix paraigua.

P: A través d’un conjunt de relats curts amb un nexa comú ens expli-

ques moltes històries. Per què es culls este gènere?

R: És el meu gènere predilecte per a escriure, em fa sentir molt còmode i resulta relativament fàcil acabar cada relat i poder revisar-lo al mateix moment. D’altra banda, com a lector no estava molt acostumat als relats curts, així que vaig decidir llegir alguns llibres i vaig adonar-me que tenen una potència que un capítol d’una novel·la no pot igualar. En això em referixo que en un relat curt ha de passar tot en format comprimit, els personatges han de prendre decisions vitals en una pàgina, i això és emocionant.

P: Per a presentar cada personatge obres els capítols amb uns microcontes... o podríem dir-los poemes?

R: És una interpel·lació breu per al lector. Són una mica més abstractes que el relat en si, però en cap moment havia pensat que poguessen ser poesia. És una crida a l’atenció per a introduir cada història, un separador per a presentar i numerar el passatger en qüestió.

P: Hi ha nimietats que poden ser extraordinàries i al llibre trobem protagonistes diversos. Quan viatges, què et desperta l’interès per a fixar-te en algú determinat?

R: Tots tenim uns aspectes deter-

minats que ens fan fixar en els altres: l’estat d’ànim, la forma com es comporten, si porten un llibre o algun objecte en particular... Això sí, sempre em fixo en la gent que viatja sola.

P: Just estos detalls són clau en gairebé tots els relats. A banda, trobem també que molts personatges estan relacionats entre ells.

R: És un recurs habitual en el relat curt. Crec que quan el lector està llegint un relat i troba un personatge secundari que és d’un altre relat li crida l’atenció. Quant als petits de-

talls, al final a la vida estes coses també passen, les petites coses ens poden portar canvis vitals.

P: Tots els personatges han nascut al transport públic?

R: El mitjà de transport em servix per a prendre notes mentals, però realment sempre escric a casa.

P: Així les hores de transport entre Tortosa i Barcelona hauran sigut de molta utilitat.

R: Sí, a l’epíleg faig gairebé una ovació a totes les persones i hores que corren entre Barcelona i Torto-

sa, però això es pot reproduir en qualsevol viatge. També hi ha molts avions, que m’han permès conèixer altres persones i històries diferents de les que es poden veure en un tren o autobús.

P: T’inspiren els viatges i la literatura. Què més?

R: M’agrada la cultura, sóc bastant consumidor de teatre, cinema, concerts... També m’agrada molt viatjar sol, tot i que sempre acabes coneixent algú que casualment també viatja sol, i això és una bona font d’inspiració. I no em puc dir casa meua, el meu origen, les Terres de l’Ebre, una zona amb un caràcter molt marcat i curiós.

P: Parlant de les Terres de l’Ebre, ets del que creu que una de les millors coses de viatjar és tornar a casa?

R: Per a mi el millor de viatjar és l’experiència completa, però la tornada a casa acostuma a ser agradable. Hi ha molta melangia en este aspecte, també podríem obrir un debat sobre allò que anomenem casa, però sí, veure novament una estació de tren o d’autobús familiar ens fa sentir més tranquils.

P: Ara que ja està al mercat la teua primera obra, tens pensant seguir escrivint?

R: Sí, porto al voltant d’un any intentant donar-li forma a una novel·la. Podríem dir que està ambientada en l’actualitat i que és autoficció, però encara no està acabada. Tot té el seu temps. ■